

De schepping van de Ene Nieuwe Mens

Door: Tom Ballinger

Bijbelverzen zijn uit de NBG-vertaling, tenzij anders vermeld.

"Doordat Hij in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot ÉÉN NIEUWE MENS te scheppen..." (Efeziërs 2:15)

In een poging om de Schrift ten volle te begrijpen, zouden wij ons, als Schriftonderzoekers, zoveel mogelijk moeten verdiepen in de tijd waarin het geschrevene plaatsvond. Als serieuze onderzoekers zouden we moeten proberen ons te verplaatsen in de omstandigheden en de kenmerken van die betreffende dagen. Hierdoor kunnen we een beeld krijgen van tot WIE, WANNEER, WAAR, WAT en WAAROM mensen, door de heilige Geest gedreven, van Godswege hebben gesproken (2Petrus 1:21).

Nogmaals, in de Goddelijke opbouw van het Woord van God, moeten wij onszelf zoveel mogelijk verplaatsen in de omstandigheden van de mannen die werden geïnspireerd tot het schrijven van dit heilige document. Wij zijn gebonden aan het interpreteren van het Woord in het licht van de omstandigheden die zich voordeden in de tijd waarin de inspiratie tot schrijven kwam.

Aan de Joodse gelovigen, die leefden tijdens de wisseling van bedelingen aan het einde van het boek Handelingen, wordt hier verteld dat de Wet van geboden en inzettingen NU is afgeschaft. Deze was het exclusieve eigendom van Israël. Hier, in Efeziërs 2:15, wijst de apostel Paulus erop dat er nu een nieuwe orde van dingen bestaat. Er is NU een nieuwe schepping, na de afsluiting van de Handelingenperiode, waarin de Wet geen plaats meer heeft. Hij was vijandschap geweest. Maar NU is hij buiten werking gesteld.

Zoals Paulus meldde: ***"en de twee [Jood en heiden], tot ÉÉN LICHAAM verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij [Christus] de vijandschap gedood heeft"*** (Efeziërs 2:16).

De genoemde Wet, in Efeziërs 2:15, is een metafoor. Vers 16 zegt dat de ***"vijandschap"***, de Wet, gedood is ***"aan het kruis"***. De heilige Geest had Paulus geen hardere taal kunnen doen gebruiken, door hem te laten zeggen dat de Wet der geboden, in inzettingen bestaande, BUITEN WERKING GESTELD was, zelfs GEDOOD aan het kruis. Eenvoudiger gezegd: de vijandschap was verdwenen!

We zien dat de Heer Jezus Christus de Wet, in inzettingen bestaande, buiten werking stelde om voor Zichzelf ÉÉN NIEUWE MENS te scheppen. De ENE NIEUWE MENS is een lichaam van gelovigen dat ***"de twee"*** verbindt. Let goed op het feit dat ***"de twee"*** de gelovigen waren uit de Handelingenperiode, zowel Joden als heidenen. De nieuwe eenheid was een nieuwe schepping.

De Gemeente van God, de gelovigen uit Handelingen, werd niet geleidelijk afgevoerd en de ENE NIEUWE MENS geleidelijk ingevoerd. De Gemeente van God hield als een lichaam op te bestaan aan het einde van Handelingen. Al haar gaven werden ingetrokken. God schortte Zijn bedoelingen met de Gemeente van God op. Hij schiep een nieuwe eenheid, de ENE NIEUWE MENS. De Ene Nieuwe Mens ontwikkelde zich niet geleidelijk, hij evolueerde niet. De Heer Jezus maakte van **"de twee"** deze nieuwe schepping.

"om in Zichzelf ... de twee tot ÉÉN NIEUWE MENS te scheppen" (Efeziërs 2:15).

Dit nieuwe lichaam van gelovigen, waarnaar wordt verwezen als een Nieuwe Mens, is werkelijk een schepping. Wanneer God iets maakt, dan schiep Hij iets. Het maken van de Ene Nieuwe Mens is net zo goed een schepping als het maken van Adam was. Genesis 1:26 zegt: **"Laat Ons mensen MAKEN naar Ons beeld, als Onze gelijkenis"** In het volgende vers (27) lezen we: **"En God SCHIEP de mens naar Zijn beeld; naar Gods beeld SCHIEP Hij hem"** Zo vernemen we dus dat wanneer Hij iets maakt, Hij iets schiep.

Deze nieuwe schepping werd geformeerd uit de twee - Joden en heidenen, die leefden tijdens de verandering van bedeling. Dat wil zeggen: de verandering verwijst naar de wisseling van de Pinksterbedeling in de bedeling van de Genade van God. Naar de nieuwe groep gelovigen, geschapen na Handelingen, werd onmiddellijk verwezen als de ENE NIEUWE MENS. Dit was zijn dispensationele* naam toen hij geschapen werd. Het was een naam die toepasselijk was voor de tijd van zijn schepping, zoals je zult zien.

* Het *dispensationalisme* (in Nederland ook wel *bedelingenleer* genoemd) gaat ervan uit dat Gods plan met de wereld kan worden opgedeeld in verschillende *bedelingen*; tijdspannen met hun eigen inrichting van de Goddelijke huishouding; de manier waarop God Zijn verhouding tot de mensen en de verhouding van de mensen onderling regelt.

De ENE NIEUWE MENS beschrijft zeer zeker het nieuwe lichaam van gelovigen. Deze titel stond in contrast met het lichaam van gelovigen tijdens de Handelingenperiode. Het lichaam uit de Handelingenperiode werd vergeleken met een bruid, of een reine maagd. De Gemeente van God, die gezien werd tussen Handelingen 2 en Handelingen 28, werd vergeleken met de figuur van een vrouw. De nieuwe roeping werd vergeleken met een MAN. Daarom maakt de Schrift zorgvuldig een onderscheid tussen de twee roepingen. De ene wordt aangeduid als van het vrouwelijke geslacht, de andere als van het mannelijke geslacht. Als de Schrift wijst op het verschil tussen de Gemeente van de Handelingenperiode en de Gemeente van vandaag, dan moeten wij ook onderscheid maken tussen die twee.

Als de Ene Nieuwe Mens wordt de Gemeente vergeleken met een man, die een sterk contrast vormt met de Pinkstergemeente, die vergeleken wordt met een bruid. De Gemeente van de huidige bedeling, zal, indien compleet, de Volkomen Man zijn (Efeziërs 4:13, Statenvertaling-Jongbloeditie).

In Efeziërs wordt naar de huidige roeping verwezen als:

"de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem [letterlijk vertaald: de volheid van Hem]" (Efez.1:22,23).

"Zijn maaksel" (Efez.2:10)

"één nieuwe mens" (Efez.2:15)

"één lichaam" (Efez.2:16)

"gehele lichaam als een welsluitend geheel" (Efez.4:16)

De schepping van de Ene Nieuwe Mens brengt een vrede en verzoening tussen de Jood en heidenen met zich mee, die op geen enkele manier bestond tijdens de Pinksterperiode in Handelingen. De vroegere vijandschap, bestaande in inzettingen, werd afgeschaft in Zijn vlees. Net zoals Hij de vijandschap in Zijn vlees afschafte, zo schiep Hij in Zichzelf de twee tot één nieuwe mens. In deze nieuwe schepping is er een gelijkheid van de leden die nooit heeft bestaan totdat de tussenmuur, die scheiding maakte, was afgebroken en de vijandschap afgeschaft (Efeziërs 2:14,15).

Efeziërs 3:5,6, Statenvertaling-Jongbloeditie, zegt dat heidenen NU mede-erfgenamen zijn en leden van hetzelfde lichaam, en dit spreekt van absolute gelijkheid, deelgenoten van Zijn belofte. De Jood had niet langer meer het dispensationele voorrecht (Romeinen 3:1,2). Deze gelijkheid kan alleen maar aanwezig zijn in de Ene Nieuwe Mens. Het was niet mogelijk in de Gemeente die werd vergeleken met een bruid of een maagd, want, zoals werd opgemerkt: de Jood had voorrechten, veel in elk opzicht.

Deze nieuwe schepping, in de geestelijke wereld, is verhoogd tot de hoogste hoogten van heerlijkheid en is daar aanvaard in de Geliefde en is gezeten, samen met Christus, tussen de meest verheven wezens in de hemel, te weten: die overheden, machten, krachten en heerschappijen die in Christus zijn.

Houd in gedachten dat, toen Paulus Efeziërs schreef, hij deze brief adresseerde aan **"de heiligen en gelovigen in Christus Jezus."** De meeste van hen hadden Pinksterwaarheid geloofd. De heiligen en de gelovigen, aan wie Paulus schreef, waren Joden en heidenen. Zij vormden de Gemeente van God. De apostel Paulus, de gevangene van de Heer, schreef het laatste nieuws van God, namelijk Efeziërs en Kolossenzen, om die nieuwe roeping uit te leggen - de Ene Nieuwe Mens. Deze gelovigen uit de Handelingenperiode waren **"de twee"** die de openbaring van het Geheimenis geloofden.

Technisch gezien bestaan **"de twee"** van Efeziërs 2:15 vandaag niet. De term wordt gebruikt om het punt duidelijk te maken en te benadrukken dat gelovigen, die leefden tijdens de wisseling van bedelingen en die het Geheimenis aanvaardden, de Ene Nieuwe Mens vormden. Als zodanig was de Ene-Nieuwe-Mens-Waarheid correct in de tijd dat Efeziërs werd geschreven en verspreid. In de jaren daarna, echter, verminderde het Joodse element van de Ene Nieuwe Mens in aantal. De uitdrukking de Ene Nieuwe Mens benadrukte het feit dat (1) er een eenheid was tussen **"de twee"**, (2) dat de gemeente, als zodanig, een nieuwe entiteit was; dat wil zeggen: onlangs ontstaan, (3) dat er naar verwezen wordt als een *man*, in contrast met een *vrouw*, of dit nu een echtgenote, een bruid of een maagd is.

De Ene Nieuwe Mens was een naam die passend was op het moment van zijn ontstaan. De waarheid van het Geheimenis is waarheid die aan heidenen is gericht en voor heidenen bestemd is (Efeziërs 3:1-3). Het Geheimenis is, in principe, waarheid die verbonden is met het feit, dat Christus NU onder de heidenen is en Hij is hun hoop der heerlijkheid (Kolossenzen 1:27). Waarheid, sinds het einde van Handelingen, is gericht op heidenen (Efeziërs 3:2). De term Ene Nieuwe Mens was van grote betekenis voor de heiligen die leefden tijdens de overgang van

de Pinksterbedeling naar de bedeling van de Genade van God. Na verloop van tijd werd de Jood steeds minder een factor binnen de Gemeente waarvan Christus Jezus het Hoofd is. Daarom is de Ene Nieuwe Mens vandaag minder opzienbarend dan 2000 jaar geleden.

Het zou nauwkeuriger zijn om te spreken over de roeping van het Geheimenis als de roeping van **"de gemeente, die Zijn Lichaam is"** (Efeziërs 1:22,23). Daar wil ik nog aan toevoegen dat er op gewezen dient te worden dat de Gemeente, die Zijn Lichaam is, een doel heeft: een VOLKOMEN MAN worden [NBG: mannelijke rijpheid].

"Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus" (Efeziërs 4:13, Statenvertaling-Jongbloeditie).

Een andere echo van de Ene Nieuwe Mens zien we in Efeziërs 4:24, waar de nieuwe aard van het geregenereerde lid van de Gemeente de NIEUWE MENS wordt genoemd. De NIEUWE MENS is ook een schepping, net zoals de Ene Nieuwe Mens.

"...en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid" (Efeziërs 4:24).

Efeziërs 2:10 spreekt ook over deze nieuwe schepping: **"Want Zijn MAAKSEL zijn wij, in Christus Jezus GESCHAPEN om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen."**

Paulus brengt het feit naar voren dat er in de nieuwe schepping van de Gemeente, de volheid van Hem die alles in allen vervult, geen privilege is voor de Jood als zodanig. Christus Zelf was de vrede tussen Joden en heidenen en het was Christus Zelf Die de tussenmuur afbrak, die scheiding maakte, die de Jood had afgescheiden van de heiden (Efeziërs 2:14). Het was in Zijn eigen vlees dat de vijandschap werd afgeschaft en daarmee de Israëlitische superioriteit, die tijdens de Handelingenperiode nog fier overeind stond.

De wet der geboden, in inzettingen bestaande, was het laatste overblijfsel van privilege van de gelovige Jood. De afschaffing van elk voordeel dat de Jood had bezeten, stelde Christus in staat om in Zichzelf van de twee Eén Nieuwe Mens te maken en daarmee vrede te bewerkstelligen (Efeziërs 2:15). In deze nieuwe schepping stond absoluut niets meer in de weg, behalve dan valse trots, om perfecte harmonie en eendracht te belemmeren.

Verzoening en toegang

Ik wees erop dat, zoals de eerste mens, Adam, Gods schepping was, dit ook geldt voor de Gemeente die Paulus de Ene Nieuwe Mens noemde. Na verloop van tijd verloor de naam veel van zijn betekenis omdat steeds minder Joden lid werden van deze nieuwe roeping. Paulus gebruikt ook, bij gelegenheid, de naam het *Ene Lichaam* en bij andere gelegenheden *de Gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem*. Als we Efeziërs 2:16-18 bestuderen, vinden we twee kenmerken die onmiddellijk onze aandacht trekken: *verzoening* en *toegang*.

Vers 16 - **"en de twee, tot ÉÉN LICHAAM verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft."**

Vers 17 - **"En bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u [heidenen], die veraf waart, en vrede aan hen [Joden] die dichtbij waren."**

Vers 18 - **"want door Hem hebben wij beiden in ÉÉN GEEST de toegang tot de Vader."**

In vers 16 is het: BEIDEN verzoend met God in ÉÉN LICHAAM. In vers 18 is het: BEIDEN hebben toegang tot de Vader door ÉÉN GEEST. Deze twee kenmerken komen opnieuw bij elkaar in Efeziërs 4:4 -

"ÉÉN LICHAAM en ÉÉN GEEST, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping."

Beide partijen zijn verzoend met God in Eén Lichaam; het ENE LICHAAM is de ENE NIEUWE MENS, of de Gemeente, die ZIJN LICHAAM is. In feite is de Heer Jezus Christus het HOOFD van het ENE LICHAAM, of de ENE NIEUWE MENS, of de Gemeente, die ZIJN LICHAAM is. De verzoening hier, in Efeziërs 2, verwijst niet naar een verzoening van een vervreemding die ontstond uit een verduisterd verstand (Efeziërs 4:18), maar deze verzoening was veeleer dispensationeel van karakter. De heiden wordt vanuit een ondergeschikte positie (Handelingenperiode) gebracht naar de positie van een medelid van hetzelfde lichaam en deelgenoot van de belofte in Christus (Efeziërs 3:5). De vervreemding van waaruit de heiden werd verzoend, in Efeziërs 2, was een dispensationeel nadeel van geboren zijn als heiden, niet als zondaar.

De heidense vervreemding van het burgerrecht van Israël (Efeziërs 2:12) was een vijandschap geweest tussen die twee, maar werd gedood door het kruis. De vijandschap die bestond tussen Jood en heiden werd ter dood gebracht, op gewelddadige wijze; het wapen was het kruis. NU was er vrede.

De toegang, die beiden NU genieten, is een toegang die de heiden nooit eerder had gekend. Als we nadenken over de Handelingenperiode, dan kunnen we het contrast zien. Petrus en Cornelius kunnen hebben gekeken naar Christus als de Verlosser. Ze werden allebei verlost door het kostbare bloed van Christus. Niettemin zou Petrus, tijdens de Handelingenperiode, bij de tempel de tussenmuur hebben kunnen passeren, maar als Cornelius dat had gedaan, zou zijn leven in gevaar zijn geweest.

Petrus en Cornelius werden gered door dezelfde genade. Zij geloofden dezelfde Geschriften over God. En toch trok Petrus zich terug van de tafel van de heidenen, zoals opgetekend staat in Galaten 2. Herinner je dat Petrus zelfs zei: **"Geenszins, Here"** bij het visioen in Handelingen 10. Hij vertelde Cornelius zelfs dat hij niet zou hebben gearzeld om hem onrein te noemen. Toen de Gemeente van God, in Jeruzalem, hoorde over het incident met Cornelius, waren ze geschokt en zeiden: **"Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten"** (Handelingen 11:3). Zelfs naar de heidenen werd de deur van het geloof geopend in Handelingen 10; de Romeinenbrief maakt het overduidelijk in het elfde hoofdstuk. Dispensationeel gezien was de heiden slechts een "wilde olijftak" geënt in de "edele olijfbom."

De vermelde voorwaarden verhinderden ware eenheid tijdens de Handelingenperiode. Echter, toen het Geheimenis werd ingevoerd na het Pinkstertijdperk (Handelingen 1 tot 28), werden de Hebreeuwse voordelen afgeschaft. Degenen die werden verzoend met God in **ÉÉN LICHAAM**, hebben NU toegang tot God door **ÉÉN GEEST** (Efeziërs 2:18). In Efeziërs 3:12 staat geschreven **"In Wie wij de vrijmoedigheid en de TOEGANG met vertrouwen hebben door het geloof in Hem."**

Als we denken aan Aäron en zijn zonen, in het Oude Testament, dan moeten we niet vergeten dat zij slechts eenmaal per jaar toegang hadden tot het Heilige der Heiligen in de Tabernakel in de woestijn, die door mensenhanden gemaakt was. Terwijl de leden van de **"roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus"** (Filippenzen 3:14) ten allen tijde toegang hebben tot de meest heilige plaats van de Ware Tabernakel, **"die de Here opgericht heeft"** (Hebreeën 8:2). De Heilige Plaats waar Christus nu gezeten is in de hemel.

Als Hogepriester zat Aäron nooit in de Heilige Plaats, die door mensenhanden gemaakt was. De reden waarom hij altijd stond, is omdat zijn werk nooit af was. Jezus Christus, echter, is gezeten aan de rechterhand van God (Hebreeën 10:12), nadat Hij eenmalig **ÉÉN OFFER** voor de zonden gebracht heeft - Zijn werk is voltooid. Niemand, in heel Israël, kwam ooit op het idee dat het toegestaan zou zijn om te gaan zitten in het Heilige der Heiligen. Maar we lezen in Efeziërs 2:6 dat zij, die eens vreemdelingen waren, samen met Christus zijn opgewekt en samen met Christus gezeten zijn in de Meest Heilige Plaats, die de Here opgericht heeft. Dit is niet alleen maar TOEGANG, maar ook waarachtige VERZOENING!

Eén Lichaam

"en de twee, tot ÉÉN LICHAAM verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft" (Efeziërs 2:16).

De verzoening van **"de twee"** werd verwezenlijkt in **ÉÉN LICHAAM** door middel van het kruis. Zij werden met elkaar verzoend, de tussenmuur stortte in, de vijandschap werd gedood en het resultaat was dat de twee verzoend werden met God.

De vijandschap tussen de twee partijen werd gedood. Verzoening met God en vrede tussen individuele leden was (en is) de gezegende toestand van de Gemeente van het **ENE LICHAAM**. Het Ene Lichaam benadrukte de Goddelijke gevestigde eenheid.

Efeziërs 2:16 spreekt over de Jood en de heiden die met God verzoend zijn in **ÉÉN LICHAAM**, terwijl Kolossenzen 3:15 spreekt met betrekking tot **"in ÉÉN LICHAAM geroepen"** zijn.

"En de vrede van Christus, tot welke gij immers in ÉÉN LICHAAM geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar" (Kolossenzen 3:15).

Bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd

"En bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren" (Efeziërs 2:17).

Er staat duidelijk dat Christus kwam en vrede verkondigde aan hen die dispensationeel veraf waren. Daarmee worden de heidenen bedoeld. Hij verkondigde vrede aan hen die dichtbij waren. Dit vers is duidelijk, gezien het feit dat Hij kwam en vrede verkondigde aan ***"u die veraf waart."*** Dit levert het bewijs dat deze brief geschreven werd aan heidenen, niet aan Joden die onder en als de heidenen leefden, zoals velen beweren.

Ik huldigde het idee dat zij die veraf waren, Hebreeërs waren die in ballingschap leefden, totdat ik de zaak grondig onderzocht en vaststelde dat de genoemde heidenen werkelijk heidenen waren. ***"aan hen die dichtbij waren"*** spreekt net zo duidelijk over Joden. Vanuit het dispensationele standpunt gezien, tijdens de Handelingenperiode, was de gelovige Jood *dichtbij* en de gelovige heiden werd als *veraf* beschouwd. Maar, bij het aanbreken van de NIEUWE BEDELING - HET GEHEIMENIS - werden de twee posities samengevoegd tot één positie omdat Hij de twee tot één gemaakt heeft (Efeziërs 2:14). Dit betekent dat de heidenen geen ***"vreemdelingen en bijwoners meer [zijn], maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods"*** (Efeziërs 2:19).

Vrede wordt genoemd in vers 14 en heeft betrekking op de tussenmuur, die afgebroken is. Vrede wordt ook genoemd in vers 15, met betrekking tot de ***"wet der geboden, in inzettingen bestaande"*** die is afgeschaft. In vers 17 zien we dat vrede betrekking heeft op wat er in vers 18 geschreven staat:

"want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader"
(Efeziërs 2:18).

Omdat er vrede tussen de twee partijen is, hebben zij BEIDE, NU, toegang tot God op gelijke voet. Jood zijn heeft geen groter voordeel meer. Christus kwam en verkondigde dat er NU vrede is. Het voordeel van Jood zijn, voor zover het toegang betreft, is verdwenen.

"Bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd" verwijst niet naar het feit dat, toen Christus een Dienaar van de besnijdenis was, Hij vrede verkondigde tussen de gelovige Joden en gelovige heidenen. Dat deed Hij niet. Toen Hij een Dienaar van de besnijdenis was, verkondigde Hij helemaal niets aan de heidenen.

"Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls"
(Matteüs 15:24).

De waarheid omtrent de openbaring van het Geheimenis en de gelijkheid tussen Jood en heiden was voor de apostel Paulus gereserveerd om bekend te maken. Dat deed Paulus, ongeveer 35 à 40 jaar na Christus' hemelvaart. ***"Bij Zijn komst heeft Hij vrede verkondigd"*** - dit moet verwijzen naar een geheime komst van de Heer Jezus Christus. Christus verscheen aan Paulus. De Heer openbaarde Zichzelf aan Paulus in de gevangenis en openbaarde hem dat er NU vrede was tussen *hen veraf* en *hen dichtbij*.

Deze geheime ontmoeting vond plaats in de gevangenis. Hij vond plaats nadat het boek Handelingen gesloten was. Waar vaak aan voorbij gegaan wordt is het feit dat Christus opsteeg naar de hemel, maar ook afdaalde naar de lagere delen van de aarde, zoals de gevangeniscel waarin Paulus opgesloten was.

Het was op dat moment dat aan de gevangene van de Heer verteld werd dat Christus NU onder de heidenen was en hun *hoop der heerlijkheid* was (Kolossenzen 1:27). Het was op dat moment dat het Geheimenis bekend gemaakt werd. Het was op dat moment dat Christus kwam en vrede verkondigde aan *hen veraf* en aan *hen dichtbij*.

Omdat hij *dichtbij* gemaakt is door het bloed van Christus, heeft de heiden NU toegang tot de Vader door ÉÉN GEEST. De schepping van de ENE NIEUWE MENS was de introductie van VREDE tussen de twee partijen.

Vertaling: Anke Pronk-Waterlander

www.pronk-stukjes.nl